

Hűség egy vállalatához

„Ezerkilencszázötvenket-tőben kerültem ide a vállalatához — akkor még Szegedi Villanyserelő Vállalatnak hívták. Tizenévesen mint gépirónó kezdtem dolgozni. Később pénztáros, sztk ügyintéző, majd sztk csoportvezető lettem; 1970. január 15-e óta pedig ennek az osztálynak vagyok a vezetője. Nehéz beosztás ez, mivel bizonyos mértékig a hangulatot is befolyásolhatja a munkánk. Oda kell figyelni arra, hogy jól számfejtjük a dolgozók bérét, s egyúttal revízióképesnek is kell lennünk. Szigorú, de igazságos vezető hírében áll-nék? Vállalom ezt a titu-lust, úgy gondolom, hogy tisztességesen kell dolgozni. Megkövetem a rendes munkát, mint ahogy tölem is megkövetelik azt felette-seim. Szerintem mindenek-előtt a vezetőnek kell meg-szerveznie a munkát. Tudja mi az érdekes? Azt mond-ják: nálam, ha elkopott a ceruza, rögtön hegyezni kell. Azt gondolom, hogy ez nem egészen így van. Megmon-dom őszintén, annak vagyok a híve, hogy dolgozzunk. Más kérdés persze az, hogy mennyit fizetnek érte. A bé-rünk sosem volt arányban az elvégzett munkával, annak ellenére, hogy a vállalat ve-zetése mindig odafigyelt ránk. Elmennni innen? Nem állítom, hogy nem gondol-tam rá, de végül is mint lát-já, maradtam. Volt olyan időszak, amikor azt mond-tam: nem bírom tovább eb-ben a beosztásban; de most már olyan nekem ez a zöld ház, mintha hazajárnék. Ha-zudnék, ha azt mondanám, egy pillanatig sem gondol-tam arra, hogy a saját mun-kám is benne van ebben: a magas kitüntetésben, de annak különösen örülök: gödörbe jutottunk, de van

végre a bérügyi munkát is elismerték ezen a szinten. Meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg más miatt kap-tam volna. Ezerkilencszázöt-venkettő óta vagyok tagja a pártnak, 1957-től kezdve pedig a vállalati pártbizott-ságnak. Immár harmadik al-kalommal választottak meg a pártbizottság mellett mű-ködő fegyelmi bizottság el-nökének is. Szólt ez az elis-merés gazdasági munkám mellett annak a több évtize-des társadalmi munkának is, amelyet az építők szakszerve-zetének megyei bizottságá-ban végeztem, társadalom-biztosítási vonalon. Politikai hitvallásom és képzettségem (minden iskolámat a család mellett szereztem meg) is arra kötelez, hogy szókimon-dó ember legyek, és szeres-sem a nyíltságot. A bőröm-ből nem tudok kibújni, ha negatív élmények érnek má-sokat vagy engem — szólok. Volt rá eset, hogy értekezlet után megjegyezték: azért diplomatikusabban kellene fogalmazni. Vallom: kell, hogy legyen erkölcsi tartása az embernek. Én is csak azt várom el a környezetemtől, amit magamtól is megköve-telek. Hogy honnan van ez a szemléletem? Sosem tapasztaltam azt, hogy nem kell dolgozni — semmit sem ad-tak ingyen a családomnak. A családkban nem volt párttag, annak idején ösztö-nösen éreztem azt, hogy ott a helyem. Tizenöt éves ko-romban EPOSZ-titkár vol-tam Kiskundorozsmán, s hit-tem abban, amit csináltam. Ma is így vagyok ezzel. A mi munkánk olyan jellegű, sokszor olyankor is dolgo-zunk kell, amikor a fél ház már üres. Továbbra is az a véleményem, hogy azt kell leginkább megbecsülni, aki húzza az ígát. Tavalyelőtt annak különösen örülök: gödörbe jutottunk, de van

itt egy törzsgárda is, amely rendületlenül bízik a kilá-balásban. Az utóbbi időben talán a megítélésünk is ja-vult valamelyest. Meggyőző-désem, hogy a megyének szüksége van a munkánkra, s nagyon reménykedem ab-ban, hogy az országban végbemenő változások át-gyűrűznek majd a vállalá-tunkra is. Úgy látom, hogy a fiatalok közül a harmincéve-sek generációjára még lehet számítani. Sajnos nem tu-dom megmondani, hogy az utánuk következőkkel mi történt, de úgy tűnik: jó-részt egyszerre szeretnék mindent elérni. Lehet, hogy 20-30 év múlva az ön gene-rációja is polemizál majd velük; hasonló következteté-seik lesznek a közélet tisztá-ságával kapcsolatban, s ugyanúgy nem tudják majd feldolgozni azokat, de ne ve-szítsék el a hitüket, s ami a legfontosabb: tegyenek vala-mit azért, hogy ne maradjon minden a régiiben. Mi is ter-vezzük a bérügyvitel szemé-lyi számítógépeken való fel-dolgozását, s látja, én is gondolok a jövőmre: meg-szereztem a magánkereske-dői jogosítványt, s adóta-nácsadást is szeretnék foly-tatni.”

Újsághír: Vas Károlyné, a Délép bérelszámolási és sztk osztályvezetője a Mun-ka Erdemrend ezüst fokoza-tát kapta.

Dányi László

Erdélyi tájak

Palotás Mária kiállítása

Az Erdélyből menekültek ezreinek sorsa fölötti aggó-dás kölcsönöz kényszerű aktualitást *Palotás Mária* napo-kban megnyílt kiállításának, a Szegedi Juhász Gyula Mű-velődési Központban. Nemcsak amiatt, hogy a festőnő maga is az áttelepültek közé tartozik, vagy hogy egyetlen témát, Erdély tájait idézi meg tántoríthatatlan kitartással, hanem azért is, mert a tárlat a menekültek megsegítésére irányuló akcióval kötődik egybe.

Palotás Mária két évvel ezelőtti települt át családjá-hoz, — fiához, unokáihoz —, a Szegedi Nemzeti Színház egyik közismert színészné-k, Kátó Sándornak az anyja ö. Brassóban élt, évtizedek óta fest, Romániában ismert ne-vű kiállító volt. Néhány évig a kolozsvári főiskolán ké-pezte magát, de tanulmá-nyait félbeszakította, s évti-zedekig a reklámszakmában dolgozott. nyugdíjazásáig. Tagja volt a romániai művé-szeti alapnak.

Festőként ez az első hiva-talosnak tekinthető megmu-tatkozása Szegeden. Különös hangulatú képek alkotója. Ha a külső jegyekre figye-lünk, akkor könnyedén be-határolhatók munkálkodásá-nak stílusai jegyei. Látvány-festészetet művel, amelyben erőteljesen megmutatkozik Nagybánya festői öröksége, némi akadémizmus, roman-tikával elegyített naív látá-s mód is belevegyül a képek-be. Témáit egyetlen veretes címmel lehet összefoglalni: *Erdély*. Erdély hegyei, felhő-főtte ormai, fenyvesei, pa-takpartjai, párat pipáló er-dei, hajnalai, alkonyai, éledő tavaszai és parázslón színes őszei. Vagyis mindenekelőtt képeivel a nagy természet

örök színévaltozásainak tisz-teleg. Mondhatnánk, hogy jó érzékkel megáldott tájkép-festő. Csakhogy ez a festé-szet nem szorítható eme jól ismert kategória szűkös fo-galmi körébe. Nem igazán tájképek ezek a festmények. Különös misztikum, szimbo-lizmus hatja át azokat. Lel-kéből, személyiségéből, me-lankóliára hajló hangulataiból, s legfőképpen a szülő-földhöz kapcsoló gyökerek-ből képződő látomások le-jegyzései a képek. A szak-ember, az avatottabb kép-szemlélő talál bennük jócs-kán festői tapasztalatlansá-gokat, vizuális túlhevítettsé-geket. Ez természetszerű kö-vetkezménye annak, hogy autodidakta festő, saját erő-ből megküzdött festői ta-pasztalásainak lehetünk ta-núi. Amit veszthet a szak-szerűségben, megnyeri a képfőmálás gátolatlan őszinteségével. Lélektani tá-jakat látunk, belső vallomá-sokat, természeti allegóriák-ba rejtjelezett személyes történelemirást.

Mert miképpen lehet az, hogy immár alföldi síkvidé-ken élve megrögzött állhata-tossággal szüntelen csak az erdélyi tájakat festi? Koldó hajnalokat, vészterhes felhő-

gomolyokat, gigantikus lég-köri erők koreografált játé-kát. A fény mindent átítat derengésével képein, a drá-ma úgy busongó borongássá szelődül. Csak itt-ott csillan meg a sugarak játékában né-mi biztató melegség. Sajátos, a profizmus kellektárát nél-külőző expresszivitás jellem-zi Palotás Mária érelődő festői megnyilatkozásait. Az emlékeit festi. A vámonok, határokon átmentett lelki úti batyuból építgeti festői vilá-gát. A képekben fölsejlő ví-ziók, a sugallott jelképszerű-ség, a fojtott veszélyérzet alighanem az emberi kibon-takozásban súlyosan gátolt ember természetszerű reagá-lása.

Palotás Mária szegedi be-mutatkozásán még érzékel-hető az átállás bizonytalan-sága. Más kultúrkör, gyöke-resen megváltozott emberi és társadalmi környezet ma-gyarázza ezt. Láthatóan ví-vódik a látványos, a köziz-lés kegyeire kacscintó festé-szeti módor és az öntörvé-nyűbb, oldottabb, egyben igazán a saját adottságaiból eredeztethető festői megnyi-latkozások között. Minden-esetre ez a tárlata amolyan bebecsátást kérő gesztus le-het. Szeged festőtársadal-mába. Túl ezen, bemutatko-zása reményt adhat mai sorstársainak abban, hogy a gyökereket szaggató törté-nelmi megrázkódtatások da-cára van esélye az újrakez-désnek.

Tóth Attila

Közlekedési „fesztiválelőzetes”

Az előkészületeknek már vannak jelei: a műhe-lyekben festik, megújítják az információs táblákat, pa-lántázzák a parkokban az egyényi virágokat, ipar-kodnak a kátyúzobrigádok, s ha az újságró a fesztí-válelőzetesek sorában a közlekedési változásokról sze-retne informálódni, biztos lehet benne: nem hárítják el érdeklődését azzal, hogy „még korai”... Mindjárt itt van ugyanis a július eleje, amikor „menetrend sze-rint” kell számítanunk a Belvárosban a tereleésekre, korlátozásokra, főként a Dóm téri próbák és előadá-sok miatt. Mostani összefoglalónk olvasói azonban látni fogják: nem csupán a szabadterj játékok foglal-koztatják a városi tanács közlekedésszervezési szak-embereit.

korlati megvalósítása (a Játékok után, szeptember-ben). Ehhez az átszerve-zéshez tartozik, de júliusra előre hozottak, hogy kinyit-ják a Jókai utcát (a nagy-áruház felőli irányból), s a járműveknek szabad útjuk lesz az Aradi vőrtanúk tere két oldalán, illetve tovább, a Zrínyi utca s a Lenin körút, meg a sugárutak fe-lé.

Visszatérve a fesztivál-forgalomhoz: a buszoknak az alsó rakparton és az Ap-rilis 4. útján, a Hősök ka-puja és a Partizán utca közt jelölnek ki várakozó-helyeket, s mivel mindany-nian tudjuk, hány idegen autóbuszofor keres leállá-sra alkalmas helyet a belvá-rospan, kérjük a szegedie-keket: e két parkolót ajánl-ják a kérdezősködőknek! (A taxit keresőknek pedig a Somogyi utcában, a Fe-kete ház felőli oldalon ki-alakítandó új taxiállomást.)

Az előadásnapok éjsza-kai tömegközlekedéséről ké-sőbb még lesz alkalunk szólni, ezúttal inkább két új, idegenforgalmi célokat szolgáló Volán-járatra hív-juk fel olvasóink figyelmét. Az egyik a Napfény üdülő-központ és a belváros, a másik Makkosház és a partfürdő között teremt majd közvetlen összeköté-tést. A kempingek és a Dóm térmegtalálását (az idegeneknek ez sokszor gond!) új információs tá-blák is könnyítik majd.

Az ipari vásár környéké-nek forgalmi rendje a már

megszokott lesz: a vasútfo-rgalmi technikum előtti sza-kaszt lezárják, parkolókat a környező utcákban lehet (ha lehet!) találni. De mert Szegeden tömegközlekedé-si járművel épp a Marx tér a legkönnyebben elér-hető a helybeli vásárlató-gatóknak nem ajánljuk, hogy gépkocsival érkezze-nek!

Nem a vásárral függ össze, de idekivánczik az az információnk, hogy mi-vel a Marx tér nyugati ol-dalának útrekonstrukciója a Pulz és a Bakay Nándor utca között régóta kívána-tos volna, e feladatot a kö-zeli években szeretnék megoldani. „Nagy falat” ugyanis: a rókus-mórává-ro-si főgyűjtő húzódik alat-ta...

Szintén nem a fesztivál-hoz kötődő, de még idén nyári terv, hogy a Mik-száth Kálmán utcában le-hetővé kívánják tenni a bi-ciklizést. Hogy időbeli kor-látzással-e, vagy egész nap (noha elején és végén a továbbkerekedés feltételei még nincsenek meg), arról remélhetőleg mielőbb dön-tést hoznak a forgalomszer-vezők. Sokan fordultak hozzájuk mostanában azzal a kéréssel, hogy legalább a kora reggeli órákban ke-rékpárral és kerülő nélkül közeli-thessék meg a Marx téri piacot.

Apropó, bicikli: Dorozs-mán folytatódik — 1,2 ki-lométeres hosszon — a ke-rékpárút-építés, egészen a

közigazgatási határt jelző tábláig. Reménykedhetünk: néhány év, s talán a Szi-kire is kibiciklizhetünk, meg a Maty-éri evezőspá-lyára, Mórahalomra, Már-télyra is! A hosszú távú kerekpárút-építési koncepcióban ezekről is szó van... Ezeknél elérhetőbb közelségbe került a József Attila sugárutat és a Csil-lag teret a Budapesti kör-út mentén összekötő kerek-párút, illetve a Rókusi kör-utat Béketeleppel összekap-csoló út, melyhez — az előrehaladott tárgyalások alapján már nem titok — a Medikémia is ad támoga-tást.

A végére hagyjuk egy rossz és egy jó híreket. Az Oroszlán és a Deák Fe-renc utcában vízvezeték-csere lesz a nyáron és ősz-szel. Egyúttal a silány bur-kolatot is felújítják, s ha nem is sétálóutcai minősé-gűvé, de a szokvány aszf-altnál valamivel díszeze-bbé, barátságosabbá szeret-nék tenni a Klauzál tér és a Palánk e fontos összekö-tő útjait. Az ezzel kapcsola-tos forgalmi változásokat — tetszik, nem tetszik — még a nyári hónapokban tudomásul kell vennünk. Nem állítanak bennünket viszont ilyen kész tények elé a Klauzál tér jövőjén gondolkodók. Talán emlé-keznek olvasóink, pedze-gettük már, hogy a mosta-ni gépjárműcentrikus funk-ció megváltoztatásán törík a fejüket a szakemberek. De ehhez a városiakok öt-leteire is számítanak. — szeptemberben a technika házá-ban kiállításon mutatják be a tér jövőjére kidolgo-zott javaslatokat, a felhasz-nálható burkolóanyag-fajtá-kat, a mai Magyarországon beszerezhető utcabútorokat, kandelabereket. S a véle-mények gyűjtésére cseréjére fórumot is rendeznek majd.

S hogy utóbbi informá-cióink közül melyik a jó, s melyik a rossz hír, annak eldöntését az olvasóra biz-zuk...

Pálffy Katalin

Egy beszélgetés forgácsai

A szegedi IV. kerületi pártvezetőség — melynek irányítása alá tartozik a Belváros déli része, Alsóváros, valamint Hattyas- és Ságvártelep — kezdemé-nyezésére a napokban baráti beszélgetést tartottak a városi tanács klubjában a területhez tartozó hét párt-alapszervezet titkárai, a tanácsstagok — tizenötön tevékenykednek az említett városrészekben —, a városi tanács területpolitikai munkatársai és vezetői. A ta-lálkozó célja elsősorban a lakóterületi pártmunka és tanácsstagi tevékenység összehangolásának erősítése, a szakigazgatási munkát segítő szemlélet gazdagítása, a várospolitikai feladatok megoldásának együttes elem-zése, a lakóterületi demokrácia szélesítése lehetősé-geinek felmérése.

Dombi Gyula, a pártvezetőség titkára köszöntötte a találkozó résztvevőit, értékelte a területtanácssta-gjainak megválasztásuk óta végzett, eredményes mun-káját, majd átadta az elismerést dokumentáló emléklapokat. Papp Gyula, a városi tanács elnöke tájékoz-tatót tartott a pártterkezeletről, beszélt személyes ta-pasztalatairól, majd a közelmúltban megalakult Ta-nácsai Kollégium első összejövetelének hangulatáról szólt, és feladatait vázolta. A helyi munkálatok kö-zött külön hangsúlyozta, hogy a lakóterületen végzett pártirányítás, tanácsstagi munka, a népprontaktivisták és utcabizottságok folyamatos, rendszeres és aktív tevékenysége nélkül lehetetlen megvalósítani a város-politikai elképzeléseket, eredményesen munkálkodni a lakosság igényeinek kielégítése érdekében.

A beszélgetés során sok, Szeged egészét és a la-kóterület kisebb közösségét érintő gond került szóba. Mindenekelőtt a permerekületekben élők ellátottsági hátrányait említették a párttitkárok és tanácsstagok. Szóltak arról, hogy még mindig sok a földes, s en-nek következtében sáros, ösztöl tavaszig szinte járha-tatlan utca, fontos lenne gyorsabb ütemben folytatni a csatornázást, a külterületek fölzárkóztatását. Meg-fogalmazták abbéli meggyőződésüket, hogy a lakóte-rületi bizottságoknak nagyobb jog- és hatáskörre len-ne szükségük, hiszen helyben, a körülmények jobb is-meletében, a személyes kapcsolatok révén sok kisebb ügyben gyorsan és megbízhatóan dönthetnének. A Belvárossal és Alsóvárossal kapcsolatos kérdések kö-zött olyan sokakat érintő gondok szerepeltek, mint az Indóház tér rekonstrukciójának elhúzóda, az Alsóvároson még fellelhető műemlék házak megmen-tésének és felújításának esélyei, a Nagykörút környé-kének elhanyagoltsága — az építési tilalom feloldását követően, tervszerűen indulhatna egy korszerűsítési-felújítási program —, valamint a belvárosi illemhe-lyek elszomorító állapota.

Valamennyien jó kezdeményezésnek értékelték a találkozót, megállapítva, hogy a kölcsönös informá-lódás hasznára válhat a város vezetésének éppúgy, mint a lakóterületeken dolgozó pártmunkásoknak, ta-nácsstagoknak, s ezáltal Szeged minden polgárának. S hátha ezt az első fecskét követi a többi!

T. L.